

Arrest

**nr. 339 602 van 16 januari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 maart 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 19 juli 2024 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 12 augustus 2024.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 29 augustus 2024 overgemaakt aan het Commissariaat voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekster gehoord op 5 november 2025.

1.3. Op 24 januari 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 27 januari 2025 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) 1987 in Cali, Colombia en u heeft de Colombiaanse nationaliteit. U groeide ook op in Cali, waar u heel uw leven woonde op hetzelfde adres als dat van uw ouders, behalve in de periode tussen 2023 en juni 2024, toen u in Jamundi, Valle del Cauca verbleef voor uw werk. U verhuisde midden juni 2024 terug naar Cali, waar u opnieuw bij uw ouders verbleef tot uw vertrek uit Colombia. U heeft twee zonen die steeds bij u woonden, zowel in Cali als in Jamundi.

U heeft een diploma psychologie behaald aan de U.(...) C.(...) de Colombia en werkte uiteindelijk ook als organisatie, klinisch en maatschappelijke psychologe. Voor uw laatste job verhuisde u van Cali naar Jamundi, waar u vanaf 15 juni 2023 als sociaal aanvoerder voor de gemeente Jamundi aan de slag ging.

U combineerde deze job met vrijwilligerswerk voor de organisatie A.(...), waarbij u was aangesloten sinds 2019. Hiervoor kwam u op verschillende plekken binnen Jamundi om de verschillende kwetsbare bevolkingsgroepen daar van psychologische en sociale ondersteuning te voorzien. Het is door dit werk dat u in de problemen bent gekomen.

Uw problemen begonnen in Jamundi, op 15 juni 2024, toen een groep gewapende mannen die zichzelf voorstelden als FARC dissidenten, tot bij u en uw collega's kwamen en jullie vroegen om jullie de dag erna naar Villa Colombia in Jamundi te begeven zodat jullie zich konden aansluiten bij de guerrilla. U ging niet in op dit voorstel, waardoor u enkele dagen later een oproep kreeg waarin men u een tweede kans gaf om u aan te sluiten bij de guerrilla. Omdat u hier niet op wou ingaan, besloot u om eind juni terug te keren naar Cali, waar u samen met uw twee zonen terug bij uw ouders introk.

Daar werd u belaagd door telefonische oproepen en pamfletten die u bij uw thuis ontving, waarin gezegd werd dat men u wist te vinden en dat u moest vertrekken indien u zich niet aansloot bij de bende. Daarnaast werden er in die periode ook schoten gelost op uw voordeur. Toen men u naar het einde toe een termijn oplegde waarbij u tussen de 40 en 50 uur gaven om te vertrekken indien u zich niet wou aansluiten, besloot u Colombia te verlaten.

U verliet Colombia op 18 juli 2024 en kwam aan in België op 19 juli 2024, waar u op 21 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u om vermoord of ontvoerd te worden door de FARC-dissidenten.

Ter ondersteuning van uw verzoek diende u de volgende documenten in:

uw paspoort,

uw rijbewijs,

uw identiteitskaart,

een aanbevelingsbrief door de juridisch vertegenwoordiger van A.(...),

een aanbevelingsbrief van de president van de organisatie JAC,

Brieven naar ambassades van verschillende landen omtrent een asielaanvraag,

een loon- en dienstbrief voor uw werk als psycholoog voor Valle del Cauca,

Een aanbevelingsbrief en overzicht van dienstlevering bij de organisatie S.(...),

een overzicht van uw dienstlevering aan de organisatie I.(...),

Een brief van de mensenrechten-verdediger gericht aan 'het migratiedepartement' omtrent een klacht die u indiende,

Een klacht bij de nationale politie van Cali,

Brieven naar verschillende institutionele instanties met klacht en vraag om hulp,

Een klacht bij de Fiscalia,

Een foto van uw lidkaart van A.(...),

Een pamflet van de FARC-EP met uw naam op,

Politie-identiteitskaarten van uw zonen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van

onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk heeft gemaakt.

De uitleg die u geeft over de confrontatie met de leden van de FARC-dissidenten die zich zou hebben voorgedaan op 15 juni 2024 blijft uitermate vaag, ondanks herhaaldelijk vragen. U bleef naast de vraag antwoorden om specifiek te vertellen over de gebeurtenissen die zich toen zou hebben voorgedaan. Wanneer u gevraagd werd om meer in detail te gaan en enkel op deze gebeurtenis te focussen, bleef u beperkt met de uitleg dat "Zij kwamen langs, zeiden dat we ons moesten aanbieden in het regiment Villa Colombia. En dat was al." (NPO, p.16). Verder bleef u terugkomen op andere gebeurtenissen die daarop volgden, en gaf u geen verdere uitleg over wat er zich precies heeft voorgedaan tijdens deze ontmoeting met de FARC-dissidenten (NPO, p.16-17). U werd vier maal gevraagd in detail te vertellen over uw ontmoeting met de FARC, maar slaagde hier hoegenaamd niet in.

Tevens is het onaannemelijk dat de FARC-dissidenten de tijd, moeite en het risico nemen om u verder te belagen in Cali via telefoon en pamfletten in uw brievenbus, terwijl u voldeed aan hun eis om te vertrekken indien u zich niet aansloot. U verklaarde dat zij niet willen dat men hun grondgebied betreedt, noch dat u de kwetsbaren helpt omdat zij daardoor een moeilijker doelwit worden voor hun rekrutering (NPO, p. 15). En indien u zich niet zou aansluiten bij hen eiste men dat u zou vertrekken zodat u geen probleem meer vormt voor hen. Eind juni 2024 stopte u met het vrijwilligerswerk en verliet u Jamundi om terug te keren naar Cali (NPO, p. 15-16). Met andere woorden: u voldeed aan hun eis om zich niet meer te bemoeien met wat er zich in Jamundi afspeelde. Dan is het moeilijk in te zien waarom zij nog de aanzienlijke moeite zouden doen om u nadien nog op andere plaatsen te belagen.

Ter staving van deze belaging verklaarde u dat uw moeder een foto kon maken van het pamflet dat u in de brievenbus ontving (NPO, p.14). Het pamflet dat u indiende (document 15) is echter een pdf-bestand dat klaarblijkelijk rechtstreeks werd opgemaakt uit een tekstbestand, en dus al zeker geen foto van een origineel pamflet dat bij u in de brievenbus werd gestoken. Ten eerste heeft dit document geen enkele bewijswaarde omdat eender wie dit kan maken. Belangrijker is dat het document strijdig is met uw verklaringen.

Daarnaast moeten ook bij uw verklaring over de beschieting van de voordeur van uw ouderlijk huis vraagtekens worden geplaatst. Ondanks dat u zelf aangeeft dat dit een relevante gebeurtenis is (NPO, p.18) en dat u het wel wilde vermelden, heeft u dit niet aangehaald bij DVZ (vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ dd. 21 augustus 2024, vraag 5) noch tijdens uw vrij relaas (NPO, p.11-12). Dat er dieper op uw zaak wordt ingegaan tijdens het interview op het CGVS (NPO, p.18) is geen afdoende uitleg voor deze evoluerende verklaring, zeker niet wanneer u zelf aangaf bij DVZ te hebben verteld waarom u er voor vreest terug te keren naar Colombia (NPO, p.3). Bovendien is uw verklaring dat u dit incident niet in de klacht vermeldde (NPO, p.18) – waarmee u aangeeft dat u dat had kunnen doen - moeilijk te rijmen met uw verklaring even later dat deze beschieting gebeurd zou zijn nadat u reeds een klacht had ingediend (NPO, p.18). De twee klachten die u indiende op dezelfde dag, met vier uur tussen, laten niet toe dat u een klacht vóór en na dit incident zou hebben kunnen indienen (document 11 en 13). Gezien bovenstaande bevindingen kon u deze beschieting niet aannemelijk maken.

De som van bovenstaande vaststellingen, waarin duidelijk wordt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door u genoemde feiten geloofwaardig zijn, laat niet toe u de vluchtelingenstatus toe te kennen, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen.

Eerst kan kort worden ingegaan op uw vreemde uitleg waarom u de documenten die u wou voorleggen nog niet eerder had voorgelegd of mee had genomen naar het interview op het CGVS. U stelde dat u niet wist naar welk mailadres u de documenten op voorhand had kunnen sturen (NPO, p.3), vervolgens dat u die documenten als toerist niet kon meenemen uit Colombia (NPO, p.17), en ten slotte zei u dat u de mensen waarbij u verblijft niet ten laste wou zijn en daarom nog geen documenten had afgeprint (NPO, p.17). De vraag om documenten op voorhand te bezorgen stond echter duidelijk op uw oproeping, inclusief het mailadres. Dat u dergelijke documenten als toerist niet mee kon nemen, is slechts een bevreemdende bewering. Dat u de mensen bij wie u verblijft niet tot last wilt zijn is helemaal bevreemdend, gezien het belang van deze procedure voor u. Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u gevraagd de documenten in te dienen vóór 12 november 2024, waarop u aangaf dat u dit dezelfde avond van het onderhoud nog zou mailen, waarmee u te kennen gaf dat u de documenten ter beschikking had (NPO, p.18). Uiteindelijk stuurde u ze pas op 05 december 2024. Men moet zich de vraag stellen waarom dit zo lang duurde als de documenten al bestonden en beschikbaar waren ten tijde van het persoonlijk onderhoud. In elk geval geeft de laattijdigheid een blijk van desinteresse in uw procedure, die niet verenigbaar is met uw beweerde vrees.

Uw paspoort, rijbewijs, identiteitskaart en de foto's van de kaarten van uw beide zonen ondersteunen uw herkomst, identiteit en het feit dat een vroegere partner bij de politie werkte. Dit zijn elementen die het CGVS in deze beslissing niet in twijfel trekt.

Wat betreft de overige documenten moet ten eerste worden gewezen op het feit dat u ze - op de badge van A.(...) na - allemaal voorlegde in een pdf-versie die rechtstreeks uit een digitaal document werd opgemaakt. De hoofdingen en handtekeningen zijn bijna allemaal nog identificeerbaar als digitale afbeeldingen die op

deze documenten werden geplakt. (zie de witte kader van de handtekeningafbeelding op document 4 die afsteekt tegen de achtergrondtextuur en zie de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier). Met andere woorden: geen enkel van deze documenten is ooit afgeprint en terdege ondertekend. Geen enkel document bevat een stempel. Deze vaststelling op zich sluit niet uit dat de documenten op die gebrekkige manier werden opgesteld door de bewuste organisaties of instanties, maar het mag duidelijk zijn dat het zeer eenvoudig is om dergelijke documenten te fabriceren. De bewijswaarde is dus uitermate beperkt. Verder wordt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vervolging eerder ondergraven door de voorgelegde documenten dan ondersteund. Dit omwille van de volgende vaststellingen:

Het pamflet van de FARC-EP dat u indiende werd reeds hierboven besproken;

Het attest van A.(...) is opgesteld op 28 juli 2024, dus na de gebeurtenissen die u ertoe zouden hebben gedwongen Colombia te verlaten. Binnen het kader van uw verklaringen zou u uit vrees voor uw leven Colombia hebben moeten verlaten onder andere naar aanleiding van uw werk voor A.(...). Dan is het opvallend dat in het attest hoegenaamd geen melding wordt gemaakt van uw problemen vanwege dit werk (zie de toegevoegde vertaling);

Bij de dienstbrief door Valle del Cauca moet ten eerste worden gewezen op de slordige hoofding die bestaat uit een digitaal geplakte afbeelding van opvallend lage resolutie met daaronder in eenvoudige tekst de specifieke dienst geschreven. Daarnaast moet worden gewezen op de datum van afgifte - 06 juni 2024 – en de datum van de beëindiging van het project – 20 juni 2024. Het document zou dus zijn afgegeven vóór de aanvang van uw voorgehouden problemen en beschrijft de voorziene beëindiging van een project in Jamundi. Afgaande op dit document zou u dus niet zijn moeten stoppen met uw activiteiten vanwege uw belagers, maar omdat het project eenvoudigweg niet werd verdergezet;

De brief van de mensenrechtenverdediger over uw problemen bevat een problematische hoofding. Het rechtselogo werd online gezocht en lijkt enkel in verband te kunnen worden gebracht met een sociale dienst binnen de Spaanse overheid (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Op pagina 2 verschilt de hoofding trouwens van de andere pagina's, wat duidt op een manueel opgemaakte hoofding op elke pagina, niet wat men verwacht van een officieel juridisch document. Redelijkerwijs moet men concluderen dat dit document vals is;

De klacht bij de politie van Cali bevat eveneens een problematische hoofding. De afbeelding in de hoofding bevatte nog gegevens van de oorsprong van de afbeelding en deze komt blijkbaar van de 'Policia de infancia y adolescencia' en het portaal voor het 'Colombiaans instituut voor familiaal welzijn' (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit is vreemd omdat het document zou zijn opgesteld door de politie van Cali. Ook hier moet men rekening houden met de mogelijkheid dat het om een vals document gaat. Overigens bevat het document enkel uw eigen verklaringen en is het niet getekend;

Uw klacht bij de Fiscalía bevat enkel uw eigen verklaringen. De bewijswaarde ervan is dus beperkt;

Uw brieven aan de ambassades en Colombiaanse instanties over uw problemen zijn uiteraard van uw eigenhand en hebben in die zin geen bewijswaarde.

Wat de documenten aangaande uw werk betreft:

Het document van de JAC bevat een hoofding waar ook nog de herkomstinformatie in vevat zit. Dit logo komt van wikipedia (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is zeer onwaarschijnlijk dat een organisatie zijn eigen logo van wikipedia zou halen. Men moet er rekening mee houden dat ook dit document vals is.

Het document van I.(...) bevat een datum van handtekening onderaan, 14 november 2024, en het gaat over werk tot 29 juni 2024. Bovenaan staat echter een andere datum van opstelling, namelijk 27 september 2022. Deze onregelmatigheid wijst eveneens richting een frauduleus document.

Samenvattend moet worden gezegd dat uw documenten de geloofwaardigheid van uw vrees ondergraven. Al het bovenstaande in acht genomen moet daarnaast worden geconcludeerd dat de documenten slechts een uitermate beperkte bewijswaarde hebben ter ondersteuning van uw werk als psychologe.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ("massacres"), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat zij coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zij meent voorts dat zij diverse bewijsstukken heeft voorgelegd. Volgens verzoekster heeft verweerder de bewijsprincipes van het asielrecht niet gerespecteerd en verwijst zij naar de vrijheid van bewijsvoering, de kwetsbaarheid van verzoekers om internationale bescherming alsook de gezamenlijke bewijslast van een verzoeker en van de staten tijdens de procedure.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

3.2.1. Op 30 oktober 2025 dient verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 8) waarin hij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 10 april 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aangezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt ten aanzien van haar land een gegronde vrees voor vervolging te hebben, noch een reëel risico te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van verzoekster steunt op volgende motieven:

(i) de uitleg van verzoekster over de vermeende confrontatie met FARC-dissidenten bleef zeer vaag. Zij gaf geen concrete details over deze ontmoeting, week uit naar andere gebeurtenissen en beperkte zich tot een korte, algemene verklaring zonder de situatie inhoudelijk toe te lichten;

(ii) het is onaannemelijk dat de FARC-dissidenten na het vertrek van verzoekster nog tijd, moeite en risico zouden nemen om haar in Cali te belagen via telefoontjes en pamfletten. Verzoekster voldeed immers aan hun eis om Jamundí te verlaten en te stoppen met haar vrijwilligerswerk. Bovendien heeft het ingediende pamflet geen bewijswaarde;

(iii) de beschieting van de voordeur van haar ouderlijk huis heeft verzoekster niet op de DVZ noch op het CGVS vermeld. Bovendien zijn de verklaringen die werden afgelegd met betrekking tot de neergelegde klacht niet consequent;

(iv) de voorgelegde documenten kunnen de beslissing niet wijzigen. Deze stukken zijn onduidelijk, niet officieel, inconsistent en bevatten onregelmatigheden;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Bij een terugkeer naar Colombia vreest verzoekster te worden vermoord of ontvoerd door FARC-dissidenten. Verzoekster werkte als sociaal aanvoerder voor de gemeente Jamundi en combineerde dit met vrijwilligerswerk voor de organisatie A. In juni 2024 werd verzoekster benaderd door gewapende mannen die zich voorstelden als FARC-dissidenten en haar vroegen zich bij de guerrilla aan te sluiten. Nadat zij dit weigerde, werd zij bedreigd via telefoons en pamfletten, en werd er op de voordeur van haar woning geschoten. Toen haar uiteindelijk een ultimatum werd opgelegd om te vertrekken indien zij zich niet zou aansluiten, besloot verzoekster Colombia te verlaten.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster in het verzoekschrift het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch dat zij geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande te verklaren of te weerleggen. Zij beperkt zich ertoe te stellen dat zij coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. De motieven van de bestreden beslissing zijn echter draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoekster toe om deze

motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel volledig in gebreke blijft. Verzoekster gaat immers niet in concreto in op de motieven van de bestreden beslissing, doch beperkt zich louter tot het formuleren van algemene theoretische beweringen inzake het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het relaas van een verzoeker om internationale bescherming. Hiermee doet zij echter geen afbreuk aan de vaststellingen en gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, die als hier overgenomen worden beschouwd.

3.3.4.4. Wat betreft de ingediende documenten heeft verweerder gesteld dat ze de bovenstaande motieven niet in positieve zin kunnen ombuigen. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de bewijsprincipes van het asielrecht, waartoe zij verwijst naar arrest “*Singh et autres c. Belgique*” van 2 oktober 2012 van het EHRM inzake het weren van neergelegde bewijzen omdat ze geen geloofwaardig relaas ondersteunen. Zij stelt voorts dat er vrijheid is van bewijsvoering, die flexibel moet worden toegepast waarbij er rekening dient te worden gehouden met meerdere omstandigheden van een verzoeker waaronder; zijn traject, zijn psychische of fysieke situatie, financiële middelen, taalvaardigheden, opleidingsniveau of opvangomstandigheden en er een gedeelde bewijslast van toepassing is. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift ook naar de verschuiving van deze bewijslast naar de administratieve overheid van zodra het risico op refoulement wordt aangetoond. Het arrest nr. 61204/09 van 5 september 2013 van het EHRM wordt eveneens opgevoerd.

De Raad benadrukt dat in tegenstelling tot wat verzoekster op algemene wijze laat gelden, door verweerder wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de neergelegde documenten. Deze stukken werden immers aan een onderzoek onderworpen en uitgebreid gemotiveerd:

“De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen. Eerst kan kort worden ingegaan op uw vreemde uitleg waarom u de documenten die u wou voorleggen nog niet eerder had voorgelegd of mee had genomen naar het interview op het CGVS. U stelde dat u niet wist naar welk mailadres u de documenten op voorhand had kunnen sturen (NPO, p.3), vervolgens dat u die documenten als toerist niet kon meenemen uit Colombia (NPO, p.17), en ten slotte zei u dat u de mensen waarbij u verblijft niet ten laste wou zijn en daarom nog geen documenten had afgeprint (NPO, p.17). De vraag om documenten op voorhand te bezorgen stond echter duidelijk op uw oproeping, inclusief het mailadres. Dat u dergelijke documenten als toerist niet mee kon nemen, is slechts een bevreemdende bewering. Dat u de mensen bij wie u verblijft niet tot last wilt zijn is helemaal bevreemdend, gezien het belang van deze procedure voor u. Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u gevraagd de documenten in te dienen vóór 12 november 2024, waarop u aangaf dat u dit dezelfde avond van het onderhoud nog zou mailen, waarmee u te kennen gaf dat u de documenten ter beschikking had (NPO, p.18). Uiteindelijk stuurde u ze pas op 05 december 2024. Men moet zich de vraag stellen waarom dit zo lang duurde als de documenten al bestonden en beschikbaar waren ten tijde van het persoonlijk onderhoud. In elk geval geeft de laattijdigheid een blijk van desinteresse in uw procedure, die niet verenigbaar is met uw beweerde vrees. Uw paspoort, rijbewijs, identiteitskaart en de foto’s van de kaarten van uw beide zonen ondersteunen uw herkomst, identiteit en het feit dat een vroegere partner bij de politie werkte. Dit zijn elementen die het CGVS in deze beslissing niet in twijfel trekt.

Wat betreft de overige documenten moet ten eerste worden gewezen op het feit dat u ze - op de badge van A.(...) na - allemaal voorlegde in een pdf-versie die rechtstreeks uit een digitaal document werd opgemaakt. De hoofdingen en handtekeningen zijn bijna allemaal nog identificeerbaar als digitale afbeeldingen die op deze documenten werden geplakt. (zie de witte kader van de handtekeningafbeelding op document 4 die afsteekt tegen de achtergrondtextuur en zie de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier). Met andere woorden: geen enkel van deze documenten is ooit afgeprint en terdege ondertekend. Geen enkel document bevat een stempel. Deze vaststelling op zich sluit niet uit dat de documenten op die gebrekkige manier werden opgesteld door de bewuste organisaties of instanties, maar het mag duidelijk zijn dat het zeer eenvoudig is om dergelijke documenten te fabriceren. De bewijswaarde is dus uitermate beperkt.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vervolging eerder ondergraven door de voorgelegde documenten dan ondersteund. Dit omwille van de volgende vaststellingen: Het pamflet van de FARC-EP dat u indiende werd reeds hierboven besproken. Het attest van A.(...) is opgesteld op 28 juli 2024, dus na de gebeurtenissen die u ertoe zouden hebben gedwongen Colombia te verlaten. Binnen het kader van uw verklaringen zou u uit vrees voor uw leven Colombia hebben moeten verlaten onder andere naar aanleiding van uw werk voor A.(...). Dan is het opvallend dat in het attest hoegenaamd geen melding wordt gemaakt van uw problemen vanwege dit werk (zie de toegevoegde vertaling).

Bij de dienstbrief door Valle del Cauca moet ten eerste worden gewezen op de slordige hoofding die bestaat uit een digitaal geplakte afbeelding van opvallend lage resolutie met daaronder in eenvoudige tekst de specifieke dienst geschreven. Daarnaast moet worden gewezen op de datum van afgifte - 06 juni 2024 – en de datum van de beëindiging van het project – 20 juni 2024. Het document zou dus zijn afgegeven vóór de aanvang van uw voorgehouden problemen en beschrijft de voorziene beëindiging van een project in

Jamundi. Afgaande op dit document zou u dus niet zijn moeten stoppen met uw activiteiten vanwege uw belagers, maar omdat het project eenvoudigweg niet werd verdergezet. De brief van de mensenrechtenverdediger over uw problemen bevat een problematische hoofding. Het rechtse logo werd online gezocht en lijkt enkel in verband te kunnen worden gebracht met een sociale dienst binnen de Spaanse overheid (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Op pagina 2 verschilt de hoofding trouwens van de andere pagina's, wat duidt op een manueel opgemaakte hoofding op elke pagina, niet wat men verwacht van een officieel juridisch document. Redelijkerwijs moet men concluderen dat dit document vals is. De klacht bij de politie van Cali bevat eveneens een problematische hoofding. De afbeelding in de hoofding bevatte nog gegevens van de oorsprong van de afbeelding en deze komt blijkbaar van de 'Policia de infancia y adolescencia' en het portaal voor het 'Colombiaans instituut voor familiaal welzijn' (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit is vreemd omdat het document zou zijn opgesteld door de politie van Cali. Ook hier moet men rekening houden met de mogelijkheid dat het om een vals document gaat. Overigens bevat het document enkel uw eigen verklaringen en is het niet getekend. Uw klacht bij de Fiscalía bevat enkel uw eigen verklaringen. De bewijswaarde ervan is dus beperkt. Uw brieven aan de ambassades en Colombiaanse instanties over uw problemen zijn uiteraard van uw eigen hand en hebben in die zin geen bewijswaarde.

Wat de documenten aangaande uw werk betreft: het document van de JAC bevat een hoofding waar ook nog de herkomstinformatie in vervat zit. Dit logo komt van wikipedia (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het is zeer onwaarschijnlijk dat een organisatie zijn eigen logo van wikipedia zou halen. Men moet er rekening mee houden dat ook dit document vals is. Het document van I.(...) bevat een datum van handtekening onderaan, 14 november 2024, en het gaat over werk tot 29 juni 2024. Bovenaan staat echter een andere datum van opstelling, namelijk 27 september 2022. Deze onregelmatigheid wijst eveneens richting een frauduleus document. Samenvattend moet worden gezegd dat uw documenten de geloofwaardigheid van uw vrees ondergraven. Al het bovenstaande in acht genomen moet daarnaast worden geconcludeerd dat de documenten slechts een uitermate beperkte bewijswaarde hebben ter ondersteuning van uw werk als psychologe."

Het betoog dat zij op basis van haar documenten het bewijs heeft geleverd van een gegronde vrees of het risico op ernstige schade, kan bezwaarlijk als ernstig worden genomen. Er wordt immers niet alleen vastgesteld dat haar verklaringen ongeloofwaardig zijn (zie 3.3.3.1.), doch ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van de door verzoekster neergelegde documenten, die hierboven uitgebreid worden gemotiveerd. Algemene kritiek buiten beschouwing gelaten, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster dit niet concreet betwist.

Verzoekster haalt geen concrete tegenargumenten aan die de gedane vaststellingen aangaande de ingediende stukken kunnen ontkrachten of weerleggen. Daarenboven herhaalt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de verklaringen van verzoekster (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud). Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Zo verzoekster verwijst naar het arrest "*Singh et autres c. Belgique*" van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest erop wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst.

Verzoekster gaat er na een selectieve lezing van de bestreden beslissing echter aan voorbij dat haar asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent haar voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten en neergelegde documenten ongeloofwaardig werden bevonden.

Verzoekster verwijst tot slot naar het EHRM arrest nr. 61204/09 van 5 september 2013 *I t. Zweden*. In de twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, 5e Sect., 5 september 2013, *I. tegen Zweden*, Zaaknr. 61204/09 en EHRM, 5e Sect., 19 september 2013, *R.J. tegen Frankrijk*, Zaaknr. 10466/11) heeft het Hof aangegeven dat wanneer er serieuze en gedetailleerde certificaten zijn die melding maken van letsels die overeenkomen met de verklaringen van de aanvrager voor internationale bescherming, er een vermoeden bestaat van het bestaan van een risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het is dan aan de staat om op ernstige wijze uit te leggen waarom hij hun bewijskracht betwist, bijvoorbeeld door een ander medisch advies op te vragen, en/of waarom hij van mening is dat de actualiteit van het risico niet is vastgesteld. Het arrest *I t. Zweden* van 5 september 2013 gaat zelfs nog verder door te

stellen dat men niet alle bewijskracht kan ontnemen aan een medisch document dat getuigt van marteling, alleen omdat de verklaringen van verzoeker over de omstandigheden waarin ze plaatsvonden niet geloofwaardig zouden zijn. Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op de rechtspraak van het EHRM in de arresten *I. t. Zweden* en *R.J. t. Frankrijk*, nu het in deze rechtspraak bedoelde vermoeden niet wordt gevestigd in haar geval.

Het betoog van verzoekster dat er geen omstandig onderzoek werd gevoerd door verweerder kan dienvolgens niet worden gevolgd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont immers aan dat deze is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

3.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekster niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, en haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend zoals zij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

3.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat verzoekster haar vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, niet aannemelijk maakt. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 wordt in de aanvullende nota van 30 oktober 2025 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022

aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

UNHCR bevestigt in zijn richtlijnen het belang van de regio van herkomst in deze: *“Additionally, as Colombia continues to be affected by a non-international armed conflict, and considering the information presented in these International Protection Considerations, applicants originating from, or previously residing in, conflict-affected areas may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Criteria on the grounds of a serious and individual threat to their life or person by reason of indiscriminate violence.”*

Gelet op de verklaringen van verzoekster over haar herkomst en verblijfplaatsen in Colombia, moet de veiligheids situatie in het departement Valle del Cauca worden beoordeeld, meer bepaald in de stad Cali waar zij heel haar leven woonde (behalve in de periode tussen 2023 en juni 2024) tot aan haar vertrek uit Colombia.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is.

In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca in het kader van het gewapend conflict aldaar, blijkt verder niet dat er heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het bestaan van een gewapend conflict in dit departement brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken immers van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio.

Bijgevolg dient te worden nagegaan of er voor verzoekster sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat zij als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer kan worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Verzoekster doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier. Bovendien blijkt dat verzoekster woonde in Cali, een grootstad. Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Wel is er sprake van crimineel geweld dat in wezen doelgericht is, en niet willekeurig van aard.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de analyse, zoals weergegeven in de aanvullende nota van de commissaris-generaal, is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoekster verwijst in het verzoekschrift, ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de commissaris-generaal in de aanvullende nota steunt.

3.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN	A. DE SMET
--------------	------------